

Bain, R.B. (1999). 'They Thought the World Was flat?' Applying the Principles of *How People Learn* in Teaching High School History.

In: J. Bransford, S. Donovan (eds.). *How Students Learn History, Mathematics and Science in the Classroom*. Washington (DC): National Academies Press. pp 179-214.

[Boukje Jonkheer, 2011]

Inleiding artikel

In dit artikel past Bain de principes van '*How People Learn*' toe in het geschiedenisonderwijs. Het boek '*How People Learn*', voor het eerst uitgegeven in 1999, is het resultaat van een onderzoek naar de stand van zaken op het gebied van leren en onderwijzen in de Verenigde Staten door wetenschappers uit verschillende disciplines. Het boek stelt dat het onderwijzen van geschiedenis gericht moet zijn op het aanleren van een andere denkmethode dan die studenten van nature geneigd zijn te gebruiken. Een goed hulpmiddel hierbij is het zelf onderzoek doen. Hervormers hebben betoogd dat historisch onderzoek een onderdeel van het geschiedenisonderwijs moet zijn. Docenten zien dit vaak als iets marginaals of als een vervanging voor traditioneel onderwijs. Bain beroept zich op zijn 25 jarige onderwijservaring en komt in dit stuk met een andere benadering: binnen het traditionele curriculum en de traditionele pedagogiek/didactiek plaatst hij het doen van onderzoek centraal in het onderwijs. Hij laat zien hoe hij traditionele thema's en onderwerpen opwerpt als historische problemen en laat deze door zijn studenten bestuderen. Dit artikel geeft suggesties aan docenten op welke manieren zij historisch gereedschap kunnen ontwerpen om studenten te helpen geschiedenis te leren binnen het bestaande curriculum. Bain geeft ook aan op welke manier je lessen en tekstboeken kunt gebruiken als steun voor studenten bij het omgaan van historische problemen en bij het historisch redeneren.

Werkwijze van Bain

Bain problematiseert historische informatie over Columbus, de ontdekkingen in de 15^e eeuw en het idee van de 'platte aarde'. Door middel van klassikale gesprekken en het bestuderen van primaire en secundaire bronnen leren studenten zien dat er een discrepantie is tussen hun veronderstelde ideeën en het gepresenteerde bewijs. Dit doet Bain door middel van het stellen van vragen over interpretaties, historische verhalen en representaties en vragen die fundamenteel zijn voor het historisch begrip, zoals: wat is het verschil tussen historische informatie en het 'verleden'? Al deze vragen kunnen gebruikt worden om de leerstof te structureren en historische kennis op te doen en deze in haar context te plaatsen. Door van historische informatie een essentieel probleem te maken kunnen studenten gewend raken aan onder andere: geschiedschrijving, de manieren waarop mensen gebeurtenissen in het verleden hebben geïnterpreteerd en het vergelijken van verschillende en elkaar tegensprekende interpretaties. Bain probeert studenten actief te laten werken met geschiedenis en tegelijkertijd helpt hij studenten in het meer beredeneerd lezen en denken. Achterliggende gedachte is dat met specifieke hulp, geschiedenisstudenten meer competenties laten zien en zich beter ontwikkelen in hoger orde denken. Bain gebruikt hierbij de termen 'history-specific tools' en 'social assistance'. Met 'history-specific tools' bedoelt hij 'history-as-event' en 'history-as-account'. Om specifieke historische metacognitieve vaardigheden te ontwikkelen, heeft Bain een interactieve methode bedacht bij het lezen van primaire en secundaire bronnen in de klas. Daarbij heeft Bain leesprocedures ontwikkeld om studenten te helpen bij het analyseren, contextualiseren, en onderzoeken van historisch materiaal. Het leeswerk wordt verdeeld, waarbij iedere student een bepaald type historische ondervrager is (onder andere iemand die de informatie bevestigt, onderzoekt of in de context plaatst). Deze leesprocedures helpen studenten om samen bronnen te lezen en vragen te stellen over de bronnen op een manier die ze niet zelf zouden doen.

Tenslotte gebruikt Bain een college om studenten te laten zien hoe mensen denken over Columbus door de tijd heen. De studenten schrijven eerst hun bevindingen op bij vijf verschillende jaartallen. Het college moet als een secundaire bron worden beschouwd waarmee de bevindingen van de student kan worden ondersteund, tegengesproken of uitgebreid.

De doelen die Bain voor ogen heeft zijn enerzijds het leren van historische kennis aan studenten en anderzijds het inventariseren van hun achtergrondkennis en historische (on)begrip. Door het denken van studenten zichtbaar te maken, kan de docent de ideeën van studenten gebruiken om een vervolginstructie te ontwerpen en om hun aan te moedigen historisch bewijs te gebruiken om die ideeën te onderzoeken. Dit vraagt van studenten om hun eigen begrip naast het historisch bewijs of de gevestigde historische informatie te plaatsen. Nieuw bewijs en andere historische informatie kunnen het begrip van studenten ondersteunen, uitbreiden of tegenspreken ('support', 'extend', 'contest').

Methodologie

Volgens Bain kan de onderzoeksmethode van historici als voorbeeld dienen voor het geschiedenisonderwijs. Daarbij is het stellen van goede vragen cruciaal. Een verschil met historici is dat docenten en leerlingen altijd te maken hebben met geschiedenis die door anderen geschreven is, namelijk in de geschiedenis methode. Daarnaast zitten docenten in het keurslijf van een curriculum. Geschiedenis is daardoor zelden een mysterie dat leerlingen uitdaagt. *'How People Learn'* geeft aan dat zelf onderzoek doen een positieve invloed heeft op het onderwijzen en het leren. Volgens het boek moeten docenten het geschiedeniscurriculum organiseren rond historische sleutelonderwerpen, grote ideeën en historische vragen. Bain vindt dat studenten 'were doing history' bij het bedenken van historische problemen en bestuderen van bronnen. *'How People learn'* en onderwijsvernieuwers zijn voorstanders van actief leren, maar waarschuwen ook voor de valkuilen van deze methode. Actief leren is op zichzelf niet educatief en hervormend. Docenten moeten rekening houden met de steun die studenten nodig hebben bij het leren van geschiedenis, dat wil zeggen bij het organiseren van ideeën, het plaatsen van bronnen in een grotere context, het begrijpen van tegenstrijdige bronnen en de uitbreiding van feiten en interpretaties.

In *'How People Learn'* wordt betoogd dat geschiedenisdocenten een leeromgeving moeten maken waarbinnen de student en het evalueren centraal moeten staan. In een dergelijke omgeving krijgen tekstboeken en colleges een nieuwe betekenis; ze kunnen volgens de methode van Bain beide gezien worden als voorbeelden van historische informatie waarbij studenten vragen kunnen stellen. Zo kunnen tekstboeken en colleges gezien worden als specifiek historisch gereedschap om studenten te helpen bij het historisch denken.

Conclusie van Bain

Het leren en onderwijzen van geschiedenis vraagt hogere orde denken van zowel docenten als studenten. Om studenten hierbij te helpen, hebben geschiedenisdocenten de taak om hun manier van onderwijzen uit te breiden. Dit wordt ondersteund door de ideeën in *"How People Learn"* en de toegenomen kennis over historisch denken. *"How People Learn"* assisteert docenten bij een meer beredeneerde en effectieve pedagogiek/didactiek. Het onderwijzen van verhalen uit het verleden, is ook het onderwijzen op welke manieren je deze verhalen leest, bekritiseert en evalueert. Het leren van geschiedenis vraagt studenten zich te realiseren wat ze weten, hoe ze dit weten en hoe gerechtvaardigd het is om zich vast te houden aan hun eigen mening. Bain eindigt met een pleidooi voor het vak geschiedenis en haalt Peter Stearns aan: *"History should be studied because it is essential to individuals and to society, and because it harbors beauty"*.